

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Simony Hájkové v právní věci žalobce: **D. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Magistrát města České Budějovice**, se sídlem náměstí Přemysla Otakara II. 1/1, České Budějovice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2018, č. j. 51 A 65/2017 - 23,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2018, č. j. 51 A 65/2017 - 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozsudkem ze dne 22. 2. 2018, č. j. 51 A 65/2017 - 23, Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, kterého se měl dopustit žalovaný, neboť Městskému úřadu Pelhřimov nesdělil, že rozhodnutí ze dne 12. 1. 2016, č. j. 8575/15 Ha, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku na úseku silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), pozbylo právní moci. V odůvodnění rozsudku soud shrnul, že rozsudkem ze dne 3. 7. 2017, č. j. 56 A 6/2016 - 37, zrušil rozhodnutí ze dne 27. 6. 2016, č. j. KUJCK 90948/2016, kterým Krajský úřad Jihočeského kraje zamítl odvolání a potvrdil výše uvedené rozhodnutí žalovaného, coby prvoinstančního orgánu, ze dne 12. 1. 2016, č. j. 8575/15 Ha. Krajský úřad Jihočeského kraje po vrácení věci zrušil prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Naposledy uvedené rozhodnutí krajského úřadu nabylo

právní moci dne 28. 7. 2017 a krajský úřad jej zaslal žalovanému dne 15. 8. 2017 s vyznačenou doložkou právní moci. Žalovaný pokračoval v projednávání věci a dne 30. 10. 2017 řízení pravomocně zastavil. Dne 7. 11. 2017 žalovaný zaslal Městskému úřadu Pelhřimov zrušující rozsudek krajského soudu, zrušující rozhodnutí krajského úřadu i vlastní usnesení o zastavení řízení. Krajský soud konstatoval, že žalovaný byl analogicky podle § 123b odst. 2 písm. b) a § 123b odst. 3 písm. b) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), povinen vyrozumět Městský úřad Pelhřimov, jako obecní úřad obce s rozšířenou působností, jenž vede registr řidičů, že došlo ke zrušení rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku silničního provozu. Žalovaný podle krajského soudu splnil oznamovací povinnost ke dni 7. 11. 2017 a nedopustil se tak absolutní nečinnosti. Evidence sankcí v žalobcově kartě řidiče trvala jen do vyřízení věci. V posuzované věci nedošlo k naplnění prvních dvou podmínek důvodnosti žaloby proti nezákonnému zásahu, které vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, to znamená, že žalobce nebyl přímo zkrácen na svých právech. S ohledem na okolnosti posuzované věci skutečnost, že žalovaný nesplnil oznamovací povinnost dříve, a v žalobcově kartě řidiče tak byl evidován záznam pěti bodů déle, nezpůsobila konkrétní zkrácení žalobcových práv. Krajský soud připomněl, že usnesením o odkladu výkonu rozhodnutí došlo v posuzované věci k sistaci sankce v podobě zákazu řízení vozidel a rovněž k sistaci sankce v podobě peněžní pokuty. Přestože usnesení o odkladu výkonu rozhodnutí nemělo vliv na učiněný záznam, žalobce neprokázal, že by byl přímo zasažen na svých veřejných subjektivních právech. Osoby, které mají oprávnění nahlížet do karty řidiče, byly obeznámeny o schváleném odkladu výkonu rozhodnutí, a proto nemohlo dojít k žádným negativním dopadům do právní sféry žalobce, jak tvrdil v žalobě. Zkrácení práv nelze shledat v hypotetických úvahách žalobce, či v pouhém pocitu nejistoty či ohrožení. Záznam bodů v registru řidičů podle krajského soudu nemůže způsobit újmu sám o sobě, ale pouze ve spojení s jinými záznamy. Krajský soud v Českých Budějovicích v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 5. 2013, č. j. 17 A 79/2011 - 40.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní odmítl, že jednání žalovaného nepředstavovalo nezákonný zásah. Vysvětlil, že se nemohl ucházet o zaměstnání řidiče, neboť zaměstnavatelé v tomto odvětví požadují čistý výpis z evidenční karty řidiče. Namítl, že veřejné orgány na něj nahlížely jako na delikventa, který se dopustil jednoho z nejzávažnějších přestupků na úseku dopravy, a tuto informaci publikovaly v evidenční kartě řidiče. V důsledku toho žalovaný zkrátil stěžovatele na ústavních právech podle čl. 10 odst. 1 a odst. 3 Listiny základních práv a svobod a zneužil údaje o jeho osobě. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 - 23. Stěžovatel uzavřel, že porušení jeho veřejných subjektivních práv je zcela zřejmé a v žalobním řízení nebylo třeba jej konkretizovat. Upřesnil, že jde o právo nebýt bezdůvodně evidován jako pachatel v evidenci přestupků, jestliže pachatelem není, nemít v evidenci přestupků evidován trest, jestliže mu žádný trest nebyl uložen, a nemít v bodovém hodnocení řidiče evidováno pět

sankčních bodů, jestliže tyto body nemají být evidovány. I kdyby však stěžovatel měl povinnost konkretizovat dotčená veřejná subjektivní práva již v žalobě, krajský soud byl povinen jej k tomu vyzvat. Vzhledem ke všem uvedeným námitkám stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost uhradit mu náklady řízení.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na vyjádření k žalobě a ztotožnil se s rozsudkem krajského soudu. Nad rámec toho upozornil, že se podle krajského soudu dopustil toliko zásahu v širším smyslu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] Ze spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel ke krajskému soudu v Českých Budějovicích podal žalobu, kterou se domáhal toliko deklarace nezákonnosti zásahu, jehož se měl žalovaný dopustit tím, že nesdělil „[...] *Městskému úřadu Pelhřimov, že rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 12. ledna 2016, č. j. 8575/15, které bylo podkladem pro záznam o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona, zákazu řízení motorových vozidel a 5 bodů, bylo zrušeno.*"

[7] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil závěru krajského soudu, že stěžovatelem tvrzený zásah žalovaného do jeho práv má výlučně hypotetickou povahu. Stěžovatel v žalobě ve své podstatě skutečně tvrdil, že v návaznosti na pochybení žalovaného by mohly hypoteticky nastat události, které by přímo zkrátily jeho práva. Uvedl, že se nemohl ucházet o zaměstnání řidiče, nikoliv však, že měl o některé konkrétní pracovní místo řidiče zájem, a tvrdil, že na něj orgány veřejné správy mohly nahlížet jako na pachatele přestupku, nikoliv však, že se tak v některém případě skutečně stalo. Uvedené námitky ovšem implicitně vycházejí z předpokladu, že stěžovatel byl neprávem nucen strpět, že o něm veřejná správa uchovávala nepravdivé údaje. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 - 23, shledal, že „[s]*těžovatel byl v obdobné situaci, protože žalobou brojil proti evidování záznamů o jím spáchaných přestupcích a uložených sankcích. K jejich zaevidování došlo úkonem, který nemá formu rozhodnutí. Stěžovatel je od té doby nucen strpět, že registr řidičů obsahuje záznamy o přestupcích, které spáchal, včetně za ně uložených sankcí. Tento zásah bude trvat až do okamžiku, kdy registr řidičů nebude dané záznamy obsahovat.*" Nejvyšší správní soud tak v citovaném rozsudku shledal, že samotná povinnost strpět záznam o přestupku v registru řidičů představuje zásah, respektive přímé zkrácení práv nositele údajů. Krajský soud proto v posuzované věci pochybil, neboť v důsledku opačného, tj. nesprávného právního názoru, dospěl k závěru, že nedošlo k naplnění první a

druhé podmínky důvodnosti žaloby podle § 82 s. ř. s. ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65.

[8] Nejvyšší správní soud dodává, že podle spisové dokumentace žalovaný doručil do datové schránky Města Pelhřimov dne 7. 11. 2017 podklady, z nichž vyplývá, že rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2016, č. j. 8575/15 Ha, které bylo podkladem pro záznam o přestupku stěžovatele v registru řidičů, pozbylo právní moci a bylo zrušeno. Uvedeného dne tedy žalovaný ukončil do té doby trvající zásah. Tato skutečnost však nebrání případnému určení, že zmíněný zásah byl nezákonný, jak vyplývá z ustanovení § 82 s. ř. s.

IV. Závěr

[9] Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s větou před středníkem § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud bude v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku a znovu posoudí důvodnost žaloby (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí ve věci Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu